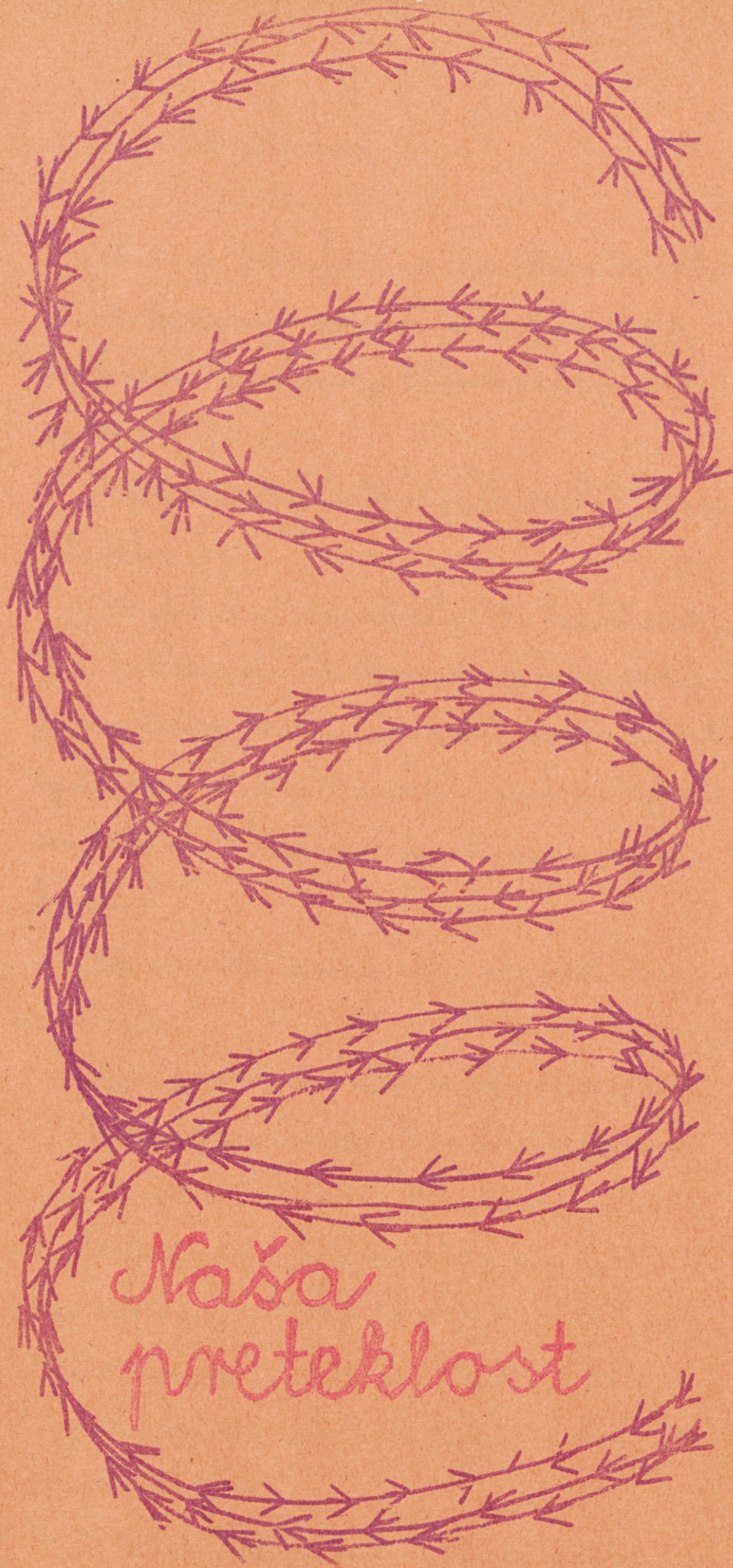

ŠENTRUPERT

Jončič, S. T.

Preproste besede
Šolsko leto 1973/74

4 ✓

Naša
preteklost

Povedala mi je

Mati je bila internirana na Rab. Ker poteka letos tridesetletnica ustanovitve nove Jugoslavije, me je zanimalo, kakaj so jo odgnali. Zato sem jo vprašal:

„Mama, kakaj so te odgnali na Rab? Kdaj je to bilo?“

„Na Rab so me odgnali leta 1942. Takrat so Italijani hoteli kastrirati ljudi, da ne bi več odhajali v partizane. Ker jim to ni uspelo, so se maščevali njihovim družinam. Veni moči so prišli in aretirali vse partizanske družine. Odgnali so nas v vojaške barake.“

„Ali ste vedeli, kam vas mislijo odgnati?“ me je zanimalo.

Mama je nekaj časa molčala, nato pa je odgovorila:

„Drugi dan so nas naložili na živalske vagoncine in nas odpeljali v mezinano. Na Reki so nas vbrkali na ladjo. Se tedaj nismo vedeli, kaj se bo z nami zgodilo in kam nas bodo peljali. Sebe ko so nas izbrkali in naložili na tovornjake, je nekdo rahljal: „Na Rabu smo!“

„Kako ste živeli na Rabu in kako so ravnali z vami?“ sem bil radoveden.

„Na Rabu smo živeli v šotorih. V vsakem šotoru nas je bilo šest. Moške so dali posebej, ženske in stroke pa

služboj. Prodali so nas, saj so nam dali na dan samo osem
dkg kruha. Dobili smo tudi nekakšno juho, v kateri smo lahko
šteli makaronike in riže. Na dan smo dobili tudi en sam li-
ter vode, ki smo jo imeli za higieno in za pitje."

"Kateri dogodek ti je ostal najbolj v spominu?" sem
spraševal dalje.

"Nekje poletne noči je nastal strašen vihar. Držali
smo ogrodje šotora, da ga ne bi odnesel veter. Kato se
je vlił dež kot iz škafa. V nekaj minutah je bilo tabor-
išče poplavljeno. Iz sosednjih šotorov se je slišalo
jokanje in klicanje na pomoč. Ko se je zdanilo, je bilo
taborišče eno samo razdejanje. Kivljenci pa se je vrnili
spet po starem redu."

"Slišal sem, da je na Rabu veliko ljudi umrlo
od lakote. Je bilo to res?"

"Da, res je bilo! V prvih mesecih je bilo mrtičev marj,
pozneje pa vedno več. V začetku smo za vsakim umrlim
jokali, pozneje smo otrdeli. Bili smo pripravljeni na več."

"Kako si se počutila, ko si se vrnila v rodno Belo krajino?"

"Bila sem neizmerno srečna in za spenjkatero spro-
znanje bogatejša. Stavila sem se ljubití kruh in svobó-
do. Tega tudi po 30 letih nisem pozabila."

"Mama, poskušal bom veniti to, kar čeris ti, kelim
pa, da ne bi bilo nikoli več vojne, ki je povzročila to
liko trpljenja."

Miro Brezovar, 7. razred

Povedali so mi

Med drugo svetovno vojno sta si Nemčija in Italija razdelili Slovenijo. Meja je potekala blizu našega dvorca in to stori naš gozd.

Ko smo v gozdu grabili listje, sem vprašal očeta: „Kako to, da je tukaj drevo tako mlado, medtem, ko je drugod staro in veliko?“

„To je pa iz vojne,“ je dejal oče. „Med vojno je bila tukaj italijanska – nemška meja. Poskrali so sredi gozda, da so imeli boljši pregled in med njimi tudi našega.“

Tedaj sem ugrabljami našel ob našavolu tako dečo niso, ki je bila na kupu pod listjem. „Kaj pa pomeni ta niso?“ sem bil radoveden.

Oče mi je razložil: „Tukaj, kjer sedaj stojim, je bila dva metra visoka žična ograja, pritrjena na drsatorne stebričke, ki jih lahko še sedaj vidiš. Kto je bil prehod čez njo zelo nevaren.“

„Pa so imeli močno varnostno?“ sem nadaljeval.

„Seveda so imeli,“ je odgovorila mama, ki je bila med vojno večkrat tu. „Zgodaj so imeli burbenje, in katenik so strahili mejo. Poleg tega je bil drsator obroč nise posut s ščitimi minami. S sestrom sta večkrat plazili na drugo stran po drva in pri tem tvegali življenje.“

Pomislil sem: "Uf, če bi sedajle našel na mine,
me raztrga!"

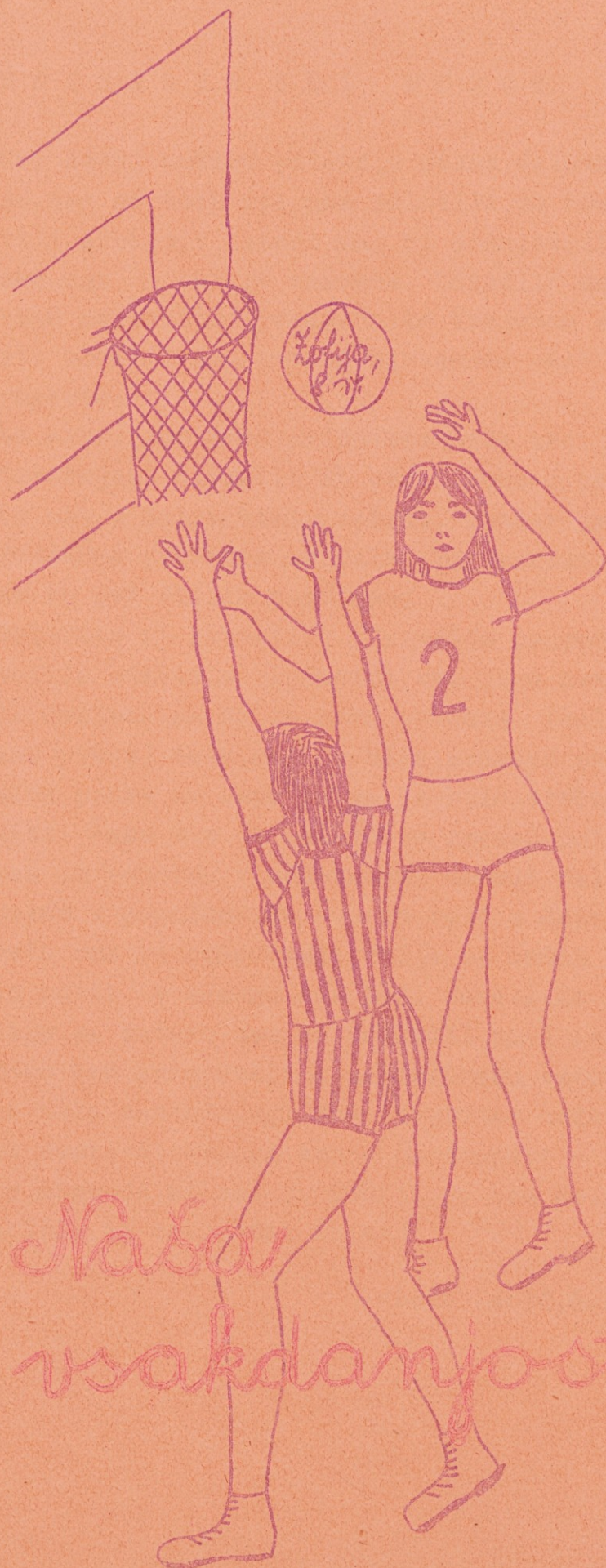
"Po vojni so seveda vse mine odstranili in po-
stali tudi ograjo, katere ostanki vidis med sabo,"
me je pomnila mama.

Spomnil sem se, da je ob resti nekoliko stran-
kivi, kjer je bil ubit mlad kurir. Tudi on je poleg
mnogih drugih dal svoje življenje na svobodo.

Te ostanki nekdanje meje pa me opominja-
jo, kako hudo je bilo med vojno ter kaj imamo, ko
imamo svobodo.

Josie Lamovš

4. a razred

Nasa
usakdanjost

BRIGADIRSKI HORUK

Ker sedaj povsod potekajo razne delovne akcije, smo se tudi pri nas odločili, da bomo napravili akcijo, v kateri naj bi sodelovali učenci sedmega in osmega razreda. Odločili smo se, da bomo na prošnjo predsednika krajevne skupnosti uredili bankine od Slovenske vasi do Šentruperta. Bil preteklo leto predsednik PO, saj že nekaj dni pred pričetkom naše akcije so s tovornjaki navozili ob cesti precej peska. Zato smo z delom kmalu začeli. Vendar je bilo dopoldne prevroče za delo. Dogovorili smo se za ob pol štirih popoldne. Delo smo si razdelili. Tovariša razrednika sta vozila samokolnici, fantje smo jima natovarjali, dekleta pa so za nami ravnala. Imeli smo kar precej dela, saj je bilo ponekod za cel kamion peska na kupu in ga je bilo treba razvoziti. Tako nam je ostalo še precej dela za petek in soboto. V soboto smo morali delati še pozno v popoldne, da smo korčali z delom. Po delu smo si ogledovali žulje od naših lopat in motik. A vseeno smo bili veseli, da smo akcijo, za katero smo se odločili, tudi izvršili. Tako smo prispevali k prazničnemu vzdušju, saj je bila naslednjega dne otvoritev modernizirane ceste Slovenska vas - Šentrupert - Prelesje, nagrada, ki smo jo dobili, pa nam bo prav prišla za zaključni izlet.

Janko Lenič, 8. razred

PROSLAVA V KOČEVJU

VODIL SEM PIONIRSKO
KONFERENCO

Ker sem bil preteklo leto predsednik PO, sem letos vodil pionirsko konferenco.

Že dan prej smo imeli sestanek, na katerem smo se pripravljali na konferenco. Začela se je v petek, 28. septembra, po četrti uri pouka. Najprej sem pozdravil vse navzoče, nato pa prebral dnevni red. Sledila je izvolitev delovnega predsedstva. Predstavniki so sedli za mizo, drugi pa so jim ploskali. Potem sem prebral poročilo o delu PO v preteklem šolskem letu. Poročilo je bilo dolgo in izčrpno, saj je vsebovalo štiri velike strani. Zdelo se mi je, da nikoli ne bom prebral do konca, a sem le. Sledilo je blagajniško poročilo, nato pa sem prebral načrt dela PO za to šolsko leto. Bil je podoben lanskemu. Tedaj sem se oddahnil, saj je bilo glavno delo za menoj. Napovedal sem le še, katere organizacije in krožki bodo v tem letu, predstavniki pa so prebrali načrte. Ko smo se z vsem tem seznanili, sem zaključil konferenco, sledil pa je še kulturni program.

Jože Ramovš, 7. razred

SPOMIN S SREČANJA
DOPISNIKOV Veri Strukelj, 7. razred

PROSLAVA V KOČEVJU

V spomin na 30-letnico zbora odposlancev slovenskega naroda in 30-letnico zveze mladine Slovenije je bila v Kočevju velika proslava. Tam se je zbralo veliko ljudi iz Kočevja in tudi od drugod. Proslava se je začela že zjutraj ob otvoritvi spominskega parka. Nas mlade so zabavali vojaki, ki so nam pokazali prvine juda in kabateja. Glavna proslava je bila ob enajstih. Proslavi so prisostvovala nekatere naše vidne osebnosti. Vse prisotne je pozdravil predsednik takojšnje občine. Na proslavo so sodelovali: godba na pihala, pevski zbor in recitatorji, med njimi tudi televizijska napovedovalka Ajda Lesjak. Med recitacijami je igrala godba na pihala, pevski zbor pa je pel pesmi. Proslava je bila dolga. Bilo je lepo in sončno vreme. Vročino so nekateri preganjali s sladoledi, drugi pa so kar sedeli med veliko množico. Po proslavi je bilo kosilo, ki smo ga že vsi težko pričakovali; vendar pa je bilo na prostoru, kjer smo jedli, veliko hrane po tleh. To mi ni bilo všeč.

Proslava je bila za nas lepo doživetje.

Jože Urbič, 8. razred

S P O M I N I S S R E Č A N J A
D O P I S N I K O V † Veri Štrukelj, 7. razred

Ko obujam spomine na peto srečanje dopisnikov v Kopru, se mi vedno utrne misel: zakaj je tako hitro minilo?! "Vse, kar je lepo, hitro mine," si v mislih odgovorim. "A kar je bilo zelo lepo, še vedno živi v naših srcih," zavrnem spet sama se be.

Morje, hladna sapica, ki je vela iz modrih daljin vse to je bilo kot sanje. Tudi vožnja z vlačilcem po morju se mi je zdela prijazna, čeprav sem včasih trepetala, če sem na to le pomislila. Ko smo se izkrkali, je vrvelo po obali kot v uravljivišču. Pomikala sem se v valu anožice in pre-mišljevala, kakšna bo moja gostiteljica. Nemalo sem bila presenečena, ko je predme stopila debelušasta deklica in me prijazno povabila na svoj dom. Tam so me lepo sprejeli. Njena sestrična - petletna deklica - mi je skočila v objem, kot da sva že stari prijateljici. Težko se je bilo drugi dan posloviti. Za spomin sem ji podarila knjigo naše rojakinje - Vide Brest. Program petega srečanja je bil pester, bogat, poln novih doživetij in spoznanj. Vse to še vedno nosim v sebi.

Po prijetni vožnji do Ljubljane / s koliko znan-ci se je bilo treba posloviti! / smo se tam strpali v prenapolnjen avtobus, ki nas je pripeljal do Trebnjega. Tam smo morali čakati. Bila je noč, zato je bilo precej hladno. Da bi si krajšali čas in preganjali araz, smo se začeli loviti. Bila sem že precej upehana, ko me je nekdo ujel. "Zdaj pa še loviti!" sem si mislila in stekla za Miro, ki mi je nagejal. Pognal se je v vdolbino v steni in me tam čakal. Hotela sem ga ujeti, a roka je bila prekratka in bušila sem z brado v zid. Opraskala sem si brado, a Mira sem vseeno ujela.

Kmalu je prišel avtobus in odpeljali smo se k novimi spoznanji, jez pa še s prasko na bradi.

PROSLAVA OB 30 - LETNICI

AFŽ V DOBRNIČU

V nedeljo, 21. oktobra, so se v Dobrniču ponovno srečale žene delegatke - tako kot pred tridesetimi leti, ko so se zbrale ravno tu, v Dobrniču, da bi se pomenile in dokazale, da v družbi tudi ženske veliko pomenijo in so zmožne kaj velikega narediti.

Najprej je bil v prenovljeni šoli sprejem žena delegatk. Pristrčno je bilo videti, ko so se po toliko letih spet srečale pogumne žene, ki so med vojno aktivno delovale in si prizadevale, da bi naša domovina zaživela v svobodi. Tudi to in še marsikaj drugega je v svojem govoru poudarila prva sekretarka Mara Rupena - Osolnikova. Spominjala se je tudi žena, ki so s svojim delovanjem pripomogle k osvoboditvi naše ljubljene domovine, a so žal izgubile življenje. Tovarišica iz Bosanskega Petrovca, kjer je bil prvi kongres jugoslovanske AFŽ je tudi pozdravila žene delegatke.

Potem pa je bil še kulturni program. Poslušali smo petje otroškega in moškega pevskega zbora z Mirne ter recitatorja iz Trebnjega.

Po končani proslavi sem si ogledala spominsko sobo prvega kongresa AFŽ. Na stenah so obešene slike žena delegatk. Ohranjeno je tudi še nekaj partizanskih oblek.

Proslava v Dobrniču je ženam delegatkam po 30 letih gotovo veliko pomenila, ker so skupaj obudile spomine na nekdanje vojne dni.

Zdenka Jurglič, 7. raz

K O M E M O R A C I J A P R E D S P O M E N I K O M

Prvega novembra se spominjamo vseh mrtvih. V Šentrupertu se vsako leto spomnimo padlih partizanov s komemoracijo pred spomenikom padlim borcem. JLA. Zaigrali smo igrice Pionirski odred. Tudi letos se je zbralo pred spomenikom precej vaščanov. Godba je naznanila začetek proslave. Najprej je učitelj slovenskega jezika izrekel nekaj besed, namenjenih padlim borcem in koroškim Slovencem, ki se borijo za svoje pravice. Moški pevski zbor je zapel nekaj pesmi. Potem smo člani dramskega krožka recitirali. Te besede so ganile marsikaterega poslušalca in po licu jim je spolzela solza spomina za padlimi. Učenec iz nižjega razreda in starejša mladinka sta nam prikazala vojno vzdušje, kako so si morali talci sami skopati jemo. Spet je zaigrala godba in otroci so prižgali svečke v spomin. Drobne lučke so migljale pred spomenikom. Počasi bodo ugasnile, kakor so ugasnila življenja partizanov. Toda za nas bodo partizani vedno živeli, kajti junak ne umre nikoli! Tudi fašist ga ne more uničiti. "Zbežite sence, vzidi čisti dan! Kdor si v tihih gozdih pokopan..." Ti verzi pesnika Vipotnika so zapisani na spomeniku v našem kraju. Zamislila sem se v te besede. Pred mano se je razkril gozd in mrtvo truplo junaka, ki je dal svoje mlado življenje za domovino, za svobodo... Hudo je bilo, toda pogumni ljudje so vzdržali do konca, do zadnjega trenutka življenja. Slava jim!

Zdenka Jurglič, 7. razred

REFERENDUM JE USPEL

Ze nekaj časa so govorili vodilni ljudje, da
D A N J L A
lovednic, vodovodov in podobno, kar je že potreb-
Tudi na naši šoli smo proslavili 22. december,
dan JLA. Zaigrali smo igrice Pionirski odred
in pripravili recital Bataljon na mrtvi straži.
Gledalci so bili zadovoljni. Še bolj pa so se
razveselili, ko so zvedeli, da si lahko v telo-
vadnici ogledajo razstavo orožja. Najprej so
si ogledali mlajši pionirji, potem pa smo pri-
šli na vrsto starejši. Ogledali smo si vse vr-
ste orožja, ki so ga rabili partizani med NOB.
O uporabi orožja nam je govoril poveljnik paz-
nikov z Doba. Pokazal nam je tudi naboje za raz-
ne vrste pušk. Najbolj smo uživali, ko smo lah-
ko vzeli orožje v roke. Ko sem držal v rokah
puško, sem se spomnil na brata, ki je pri voja-
kih in se uri, da bi lahko tudi on branil domo-
vino, če bi bilo kdaj treba. Spomnil pa sem se
tudi na partizane, ki so se borili, da mi lahko
živimo v svobodi.
Ko smo si vse ogledali, smo se tovarišu lepo
zahvalili. Med sabo pa smo se še dolgo menili,
kdo bi imel kakšno orožje, če bi sovražnik napa-
del domovino.

Andreja Hugelj, 6. razred

Miro Brezovar, 7. razred

ŠPORTNA KRONIKA

REFERENDUM JE USPEL

V letošnjem šolskem letu je bilo v naši občini že nekaj časa so govorili vodilni ljudje, da bi podaljšali samoprispevek za gradnjo šol, telovadnic, vodovodov in podobno, kar je še potrebno v naši občini.

16. decembra je bil tudi pri nas referendum. Volišče se je odprlo ob osmih zjutraj. V začetku so ljudje prihajali bolj redko. Vsak je dobil listek, na katerem je pisalo za in proti. Obkrožil je ustrezno besedo.

Na vsako volišče je prišel eden izmed tovarišev učiteljev. K nam je prišla tovarišica učiteljica Brezovarjeva. Ker ni nekaj ljudi prišlo, jih je šla klicat. Nekateri ljudje so se jezili, češ da imajo že odrasle otroke in več ne hodijo v šolo.

Ko se je volišče zaprlo, so prešteli, koliko jih je za ali proti. Zelo nas je zanimalo. Ko smo zvedeli, da jih je bilo več za kot proti, smo bili zelo veseli.

Tako bo tudi v Šentrupertu čez nekaj časa zrasla nova in velika telovadnica. Čeprav takrat ne bom več hodila v osnovno šolo, bom vseeno vesela, ker bodo imeli učenci boljše pogoje pri telesni vzgoji, kot smo jih imeli mi.

Tretje tekmovanje je bilo v lahki atletiki v dvorani na Li Andreja Rugelj, 6. razred. Sodelovale iste ekipe kot pri košarki. Ljudi, tekmat se slabo odrezali, saj smo bili šele tretji. Želim, da bi bili spopadli v boljši formi in da bi tudi mi napravili kakšen podvig. Seveda pa bo podvig najbolj močan tedaj, ko bodo tudi mi dobili telovadnico.

Bojan Bučinol, 8. razred

Š P O R T N A K R O N I K A

V letošnjem šolskem letu je bilo v naši občini že veliko športnih tekmovanj za osnovne šole. Skoraj na vsej je sodelovalo tudi naše Šolsko športno društvo.

Prvo tekmovanje je bilo občinsko prvenstvo v rokometu. Bilo je na šolskem igrišču v Velikem Gabru. Sodelovalo je vseh pet šoliz občine Trebnje. Tekmovanje je bilo za fante in za dekleta. Vsaka ekipa je igrala po štiri tekme. Fantje smo zasedli tretje mesto, dekleta pa prvo. V skupni uvrstitvi smo bili na drugem mestu. Drugo tekmovanje je bilo v košarki ob počastitvi dneva republike. Tekmovanje je bilo na Mirni. Sodelovale so tri šole: Trebnje, Mirna in Šentrupert. Najbolj zanimiva je bila tekma med našo ekipo in Trebanjci, ki so veljali za favorite. Toda v prvem polčasu so pokazali slabo košarko, saj je bil rezultat ob koncu prvega polčasa 2:1 za nas. Toda v drugem polčasu smo prejeli nekaj zaporednih košev in tekma je bila odločena. Zaradi podviga Mirenčanov pa je bila zasedba mest nepričakovana. Prvo mesto je zasedla ekipa z Mirne, drugo Trebanjci, tretje pa mi. Tudi pri dekletih je bila prva ekipa z Mirne, druga so bila naša dekleta, tretje pa Trebanjke. Tretje tekmovanje je bilo v lahki atletiki v dvorani na Mirni. Na tem tekmovanju so sodelovale iste ekipe kot pri košarki. Tudi tokrat smo se slabo odrezali, saj smo bili šele tretji. Želim, da bi bili spopladi v boljši formi in da bi tudi mi napravili kakšen podvig. Seveda pa bo podvig najbolj možen tedaj, ko bomo tudi mi dobili telovadnico.

Bojan Bučinel, 8. razred

S T R E L S K O T E K M O V A N J E

V nedeljo, 23. decembra, je bilo v počastitev dneva JLA strelsko tekmovanje z zračno puško na Dobu.

Ker drugih ekip ni bilo, smo tekmovali kar med posamezniki. Vsak tekmovalec je dobil 25 nabojev v in pet tarč. Ker nas je bilo samo pet, toliko nas je bilo v naši ekipi, smo streljali v dvojicah. Vsak je imel svojo puško in se je trudil, da bi čim boljše zadel. Ko pa smo gledali druge, smo zanje držali pesti. Imel sem malo treme, zato se mi je roka tresla in ker sem nekajkrat slabo zadel, sem postal živčen. Ugotovil sem, da je lažje ustreliti "kozla" kot natančno streljati v tarčo. Ker sem slabo streljal in je tovariš videl, da mi je puško zenašalo, mi je pokazal točko, v katero naj streljam in rezultati so bili nekoliko boljši. Toda to je bila zadnja tarča in se je dalo le malo popraviti tiste nerodnosti od prej, ko je odneslo nekaj metkov tudi v zid.

Prvi je bil Miro z nekaj nad sto točkami, drugi pa smo mu sledili z malo manj točkami.

Jože Urbič, 8. razred

Kaš tremutek

ZIMSKI VEČER NA KMETIH

Po naših hribih je kar veliko kmetij. Če jih pogledamo zvečer, vidimo, da imajo vse še pozno v noč razsvetljena okna. Človek bi mislil: "Le kaj neki delajo?" "Res je, da bi šli zaradi dela lahko spat, a jih topla peč kar ne pusti od sebe, kot da je magnet.

Tudi pri nas smo pozimi zvečer precej dolgo budni. Posedemo okrog mize v topli kuhinji ali na peči in potem steče živahen pogovor. Če se je komu podnevi zgodilo kaj posebnega, povezo drug drugemu. Včasih si pripovedujemo tudi sanje in ugibamo, kaj naj bi pomenile. Včasih pa nam oče pripoveduje o svoji mladosti, kako je imel težko življenje pri mačehi. Najraje pa govori o letih, ko je služil vojaški rok v Zaječarju. O, koliko ve povedati. Mnogokrat pripoveduje tudi o svoji medalji, ki jo je dobil pri vojaki kot najboljši strelec. Tako ura hitro mine. Ljudi ob večerih, ko berem knjigo na peči, gre čas hitro naprej in spat grem skoraj zmeraj pozno. Tudi mama si najde zvečer kakšno delo, če le ni preveč utrujena. Včasih so žene ob večerih predle, a danes tega skoraj ni več. Pa tudi ob drugih delih človeku čas prehitro mine.

Zimski večeri na kmetih so zelo prijetni in mislim, da bi se težko privadila življenju v mestu, kjer po hišah že zgodaj zavлада tišina, ki jo moti hrup avtomobilov po cestah.

Anica Bracar, 7. razred

Tedaj sem pomislila, kako težko življenje ima ta človek, ki nima čisto normalnega razuma in je odvisen od drugih ljudi. Zato je prav, da ni ga ljudje radi sprejeli in da dali malo hrane, ker soto ne bodo imeli nič sanj.

Anica Bracar, 7. razred

O B I S K A L N A S J E
" M O J S T E R "

Ko sem se pred nedavnim vrnila iz šole, sem že skozi vrata opazila, da sedi v kuhinji "mojster" in popravlja dežnik.

Vstopila sem in rekla: "Dober dan." Mojster me je mimogrede pogledal iznad očal, ki so bila čisto na koncu nosu, potem pa je nemoteno nadaljeval delo. Kmalu sem spoznala, da je to tisti mojster, ki mu ljudje pravijo Oblakov Francelj. Vedno hodi od hiše do hiše, ker je brez stalnega doma in popravlja dežnike. Ljudje mu dajejo hrano in povrh še kakšen dinar.

Ta človek pa ima čisto posebno pamet. Je pošten in tudi priden. Zelo rad ima mačke in jih kar naprej boža. Veliko stvari, ki mu jih poveš, ne razume, ve pa tudi marsikaj, toda po svoje. Kamor gre, ima na rami težak nahrbtnik, poln razne roportije, ki jo rabi pri delu, in nekaj skromne obleke. Nikoli pa ne gre nikamor brez tranzistorja pod pazduho, da mu preganja dolgčas. Na roki pa nosi lepo uro, ki pa sploh nič ne gre.

Pri nas je stric Francelj, kot sem mu iz vljudnosti rekla in se mu je to zelo dobro zdelo, ostal dva dni. Popravil je dva stara polomljena dežnika in nato odšel naprej. V nahrbtnik je na oblačila spravil klešče, kladivo, magnet, žico in še mnogo drugega, si ga zadel na rame, se zahvalil, se poslovil, nam zaželel srečno novo leto in potem zaradi svojega že dolgega in težavnega življenja odšel počasi naprej s trebuhom na kruhom.

Tedaj sem pomislila, kako težko življenje ima ta človek, ki nima čisto normalnega razuma in je odvisen od drugih ljudi. Zato je prav, da bi ga ljudje radi sprejeli in mu dali malo hrane, ker zato ne bodo imeli nič manj.

Z I M S K I S P R E H O D

Bila je sončna nedelja in odpravila sem se v gozd. Sonce je upiralo svoje žarke v prvi sneg. Kar rada bi videla, da bi sneg skopnel. Kadar je sneg, je narava vsa enolična - bele - mrzla. Šla sem po zaraščeni stezi, ki je vodila v gozd. V gozdu je sneg že skoraj skopnel. Tu in tam je ležala krpica snega. Ob robu gozda so bile smreke, ki so imele veje skoraj do tal in so bile posute s snegom. Po vejah niso pelete ptice, le v daljavi se je oglašala osamljena sraka. Pohitela sem naprej po gozdu in znašla sem se na jasi, na kateri je bilo veliko telohovih listov. Nekaj mi je šinilo v glavo in hitro sem privzdignila najbližji list in - glej: izpod lista je kukal poppek. Pustila sem ga, naj raste in zraste v lep, bel cvet. Počasi sem se vračala proti domu in mislila na teloh, ki bo morda pozimi cvetel.

P O Z I M I Stanisavljević, 6. razred

Padaj, padaj snežec beli
na zeleno travo!
potlej sanke bomo vzeli
in imeli igro pravo.

Verica Stanisavljević, 6. razred

P R V I Č V B O L N I C I

Bilo je poletni. Pogosto sem pokašljeval. Nekega dne se je mama odločila, da bova šla k zdravniku. Ker zdravnica v ambulanti ni ugotovila, kaj mi je, me je poslala k specialistu se ušesa, nos in grlo. Specialist me je pregledal in rekel, da moram na operacijo žrelnice.

P O V E J J !

Zvezdica zlata, prosim - povej,
kje je moj bratec, prosim - povej!

"Bratec tvoj daleč v Vietnamu živi,
od lakote revčka so same kosti.

Pajčevino v želodčku pajek mu prede,
prede in prede, pa nič ne naprede.

Zdaj pa na pesku ubožček leži,
bratec tvoj ljubi - mrtev leži."

Verica Stanisavljević, 6. razred

V bolnici mi slaba hrana in tudi postelja je
dobra. Vendar se mi je težilo po domu in po
starših. Zato ne bi rad šel še enkrat v bolni-
co.

Airan Šiško, 4. razred

PRVI Č V BOLNICI

Bilo je poleti. Pogosto sem pokašljeval. Nekega dne se je mama odločila, da bova šla k zdravniku. Ker zdravnica v ambulanti ni ugotovila, kaj mi je, me je poslala k specialistu za ušesa, nos in grlo. Specialist me je pregledal in rekel, da moram na operacijo žrelnice. 11. oktobra sem že bil v bolnici. Najprej me je zdravnik pregledal. Nato sem šel v svojo sobo na otroškem oddelku. Naslednji dan sem bil operiran. Pred operacijo sem dobil injekcijo. Nato sem šel s sestro v operacijsko sobo. Tam so imeli na pladnjih polno nekakšnih nožičkov in žličk. Moral sem leči na operacijsko mizo. Dobil sem neko napravo na nos in usta in kmalu sem zaspal. Zbudil sem se v drugi sobi. Nato so me sestre odpeljale v sobo, v kateri sem bil prvi dan. Po operaciji nisem smel nič jesti. Šele naslednji dan sem lahko šel jest. Po kosilu sem navadno bral knjige, ki sem jih imel s seboj. Tako mi je čas hitreje mineval. Zvečer, ko v sobi nismo mogli zaspati, smo si pripovedovali šale. Kmalu smo postali vsi otroci dobri prijatelji. Tudi zdravniki in sestre so bili z nami zelo prijazni. Vsak dan smo se sprehajali po velikem hodniku, ker v postelji nismo dolgo vzdržali. Kadar je odšla sestra s hodnika v kuhinjo, smo se drsali. Če nas je pri drsanju zalotila, smo se razbežali v sobe. Tako so nam dnevi minevali in bližal se je dan odhoda iz bolnice. V sredo smo se zbudili zelo zgodaj in čakali, kdaj se bodo starši prapeljali po nas. Ko smo se srečali v čakalnici s starši, smo bili vsi zelo veseli.

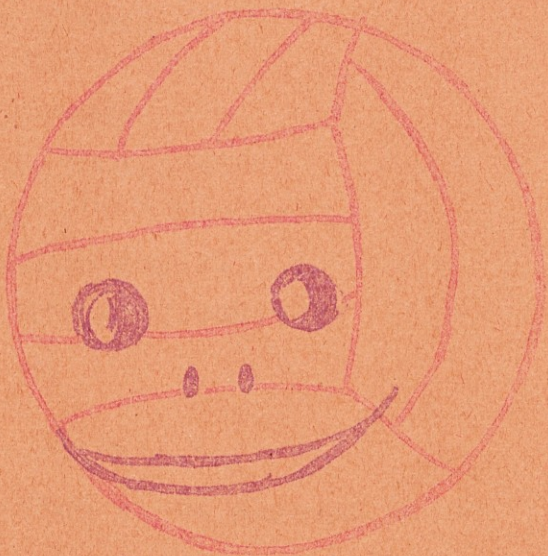
V bolnici ni slaba hrana in tudi postelja je dobra. Vendar se mi je tožilo po domu in po starših. Zato ne bi rad šel še enkrat v bolnico.

MOJE UČENJE

Človek se uči od rojstva do smrti. Poznamo več vrst učenja, a za nas je sedaj najvažnejše šolsko učenje.

Jaz nisem najboljši učenec. Nimam prave volje do učenja. Zmerom se učim le tiste predmete, ki jih imam rad. Vem, da to ni prav, a večkrat se ne morem pomagati. Ko sem sedaj prebral knjižico Kako se je treba učiti, razumem bistvo učenja. Včasih sem se učil z nejevoljo in nisem razumel mame, ki me je opominjala. Mislil sem, da sem se učil le za učitelje. Sedaj vem, da se učim zase, da bi v življenju kaj dosegel. A kaj, ko me te lepe misli večkrat puste na cedilu in zaidem na staro. Po naravi sem preveč raztresen in površen. Večkrat sem že naredil trden sklep, da se bom poboljšal, a kljub trdni volji tega vedno ne zmorem. Mama mi večkrat pravi, da se moram zresniti, da sem že dovolj star. Od učenja me večkrat odtrgajo knjige in misel na športno udeje stvovanje. Še nekaj je. Ne znam se pripraviti k učenju. Misli mi uhajajo drugam, zato porabim za učenje preveč časa po nepotrebem. V prihodnje se bom poskušal držati nasvetov učiteljev in staršev in morda bom kdaj še dober učenec.

Miro Brezovar, 7. razred

Das nasmeh

TELEVIZIJA

TELEVIZIJA

Osemnajst učencev in učenk je v razredu

in vsi gledajo najlepšem radu.

Poslušam jo lahko kot vrata vojakov

in gledam slike kolone svezkov.

Čudim se ji, saj ima z vsem svetom stike.

Kaj, ko večina jih ženske izo.

Pozno zvečer filme predvaja,

ko meni že krepko spanec nagaja.

Zato zapreti jo želim,

a od brata kakšno klofuto dobim.

Dušanka Hribar, 7. razred

Dragi pa po kotih hodi

DVE ŠALI

Največja je pri nas karinka,

Učitelj pravi Janezu: "Kaj si se skregal s pa-
netjo?"

Tedaj poseže vmes Tine: "To pa ne. Saj je Janez
zelo miroljuben človek!"

Učiteljica vpraša Tončka: "Kje pa imaš nalogo?"

Tonček: "Pozabil sem jo."

Učiteljica: "Kje pa si jo pozabil?"

Tonček pa se odreže: "V svoji glavi!"

Jože Ramovš, 7. razred

in se v Tončka zaleti;

tesu je pretep ali on.

Franci se prikaže,

ker tudi je spalne veje.

Tudi taka čudna žival živi,

ki govori, če jo človek nauči.

Katera žival je to? /ašided/

Breda Breznikar, 8. razred

Če ji kdo naga, se kotne in govori.

O meni pa drugi naj govore

in o tem naj bo konec moje pesnice.

Vera Strkelj, 7. razred

N A Š R A Z R E D - V I I . A

Osemnajst učencev in učenk je v razredu
in vse bilo bi v najlepšem redu,
če v ređovalnici kot vrste vojakov
ne stale bi kolone ovekov.

Res, vmes nekaj debelih petic se baha,
a kaj, ko večina jih Zdenka ima.

Mira imamo za razrednega klovna,
njemu se smejem, da sem vsa solzna;
pri tem poslu pomaga mu Ramovš,
po razredu hodi kakor polž
in kaže nam roge.

Dragi pa po kotih hodi
in za roko žalost vodi.

Največja je pri nas Marinka,
lahko klatila zvezde bi z neba,
a pravi, da postala bo šivilja.

Tu sta še sestri Marica in Zdenka,
ki kot mravlji pridni sta

ter Dolinšek Slavica,

ki vedno je mirna vsa,

z bratom Ivanom se zelo razlikujeta,
saj on nori za dva.

Nič boljši Krajšek ni,

po hodniku se podi

in se v Tončka zaleti;

temu pa pretep sledi.

Sredi prve ure Franci se primaje,
ker imel je spalne vaje.

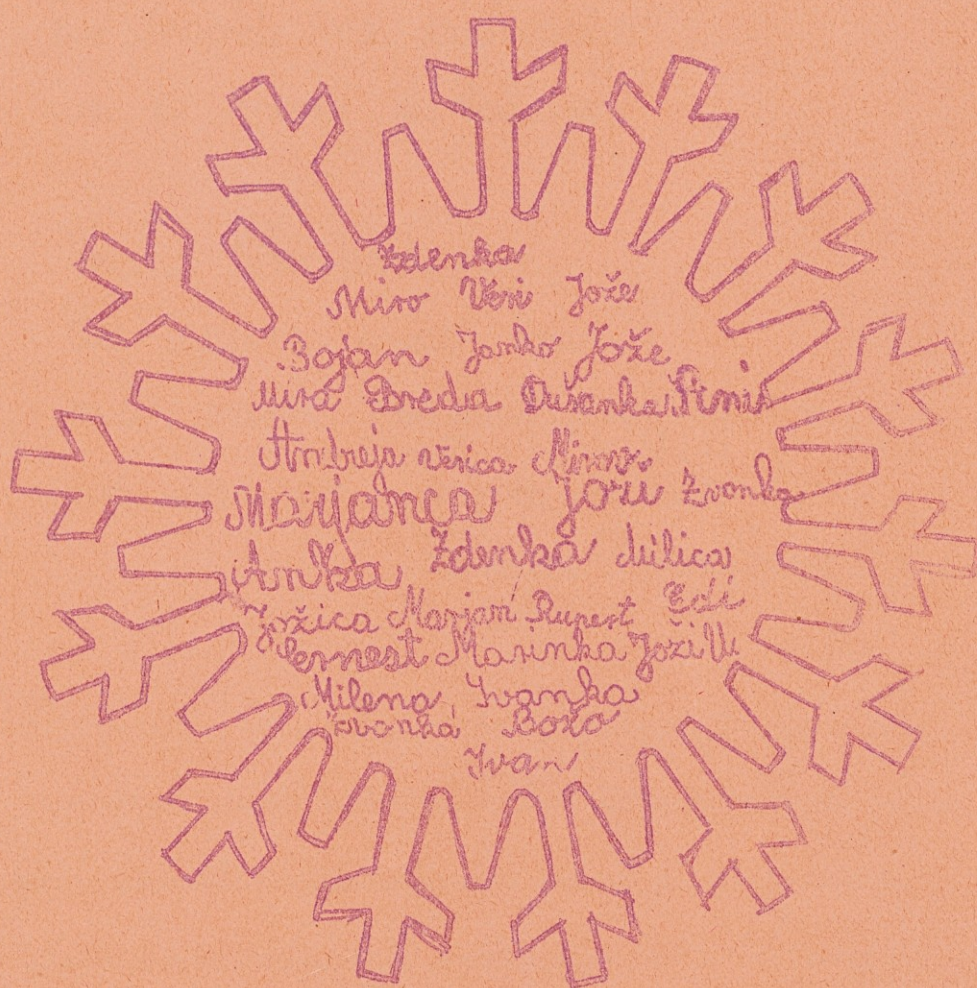
V prvi klopi Zgoncu Dori dvori,
da med razlago ne zaspi.

Za njima Viki in Gričar regljata,
ker vedno se kaj pogovoriti imata.

Čistona drugem koncu Joži sedi,
če ji kdo nagaja, se močno razjezi.

O meni pa drugi naj govore
in s tem naj bo konec moje pesmice.

Veri Štrukelj, 7. razred

Grešo vsem v novem letu!
Naj se vojne vse končajo,
naj ljudje spet mir imajo!
Jože Ramovš

Holedar

Kačnem dneve, tedne in mesece,
najbolj popularnem sem ka Novo leto,
ko povod me izobesajo
in v manoj se balajo.

Vsako leto prvi sem,
ko želim srečo vsem,
ma meni najdeš svoj god ti,
ka vse pa stejem na leto dni.
Breda Breznikar, 8. 1.

V novem letu želim vsem ljudem, ki me živijo
v svobodi, da bi tudi oni svobodno radi žali, da bi
jih sovražniki pustil na miru. Vsem, ki živijo v bedi,
želim, da bi premagali revščino in kašiveli tako ki
mljenje kot mi. Vsem ljudem želim se, da bi bili
kdrani, kajti pravijo, da je zdravje najprej človekovo
bogastvo. Želim tudi, da bi se vsem izpolnile vse nji
kove žvite želje in da bi se ob novem letu njihova
sreča napolnila v breznemnem veseljem.

Edenka Junglič, pred.

novinarkega krošča

Šer novo je leto zdaj spet prišlo,
želimo vam vsi, da bi srečno bilo.
Veliko uspehov želimo,
da se drugo leto spet srečno dobimo.
Želimo, da brez gorja vam to leto ni dolgo,
da bi nobenih modlogov ne bilo.
Da to vas to leto nam kar želimo,
zdaj pa od vas se lepo poslovimo.

Amica Brnar

Vsebina

Naša preteklost

Naša vsakdanjost

Naš trenutek

Naš nasmeh

Naše voščilo

Preproste besede

glasilo novinarskega kroška
osmorne šole Seht Rupert

šolsko leto 1973/74

leto IV. številka 1

Uredniški odbor:

V. Stanislavjevič, A. Bregar,

M. Brkovač, L. Jurglič,

V. Strukelj, B. Bučinel in

L. Lenič

Mentorja: D. in J. Zupan